

NEJHORŠÍ ZLO: PŘIVYKLÁ DUŠE

Existuje něco horšího než mít špatné myšlenky. Mít běžné myšlenky. Existuje něco horšího než mít špatnou nebo zkaženou duši. Mít běžnou duši. A existuje něco ještě daleko horšího než mít zvrácenou duši. MÍT PŘIVYKLOU DUŠI.

Viděli jsme neuvěřitelné účinky milostí a neuvěřitelný půvab milostí, které pronikly zkaženou nebo dokonce zvrácenou duší a viděli jsme spásu toho, co se zdálo být ztracené. Ale nikdy jsme nemohli vidět navlhnout to, co bylo nalakováno, nemohli jsme vidět promočit to, co bylo nepromokavé a nemohli jsme vidět namočit to, co bylo „navyklé“.

Léčby, úspěchy a záchrany milostí jsou úžasné a viděli jsme vítězství a spásu těch, kteří byli (jakoby) ztraceni. A často právě nejhorší tíseň, nejhorší podlosti, hanebnosti a zločiny, dokonce hřích sám je jen trhlinou ve zbroji člověka, vadou pancíře, kudy může milost proniknout do tvrdého brnění člověka. Ale po nehmotném brnění „zvyklostí“ vše sklouzne a každý meč se o něj otupí.

Nebo jinak řečeno, v duchovním pohledu, právě nejhorší tíseň, podlosti, zločiny, hanebnosti i hřích sám je ústředním místem milosti. Skrze něj pracuje. Skrze něj nalézá místo, které je ve všech hříšnicích. Skrze něj se staví na toto bolestivé místo. Viděli jsme spásu největších zločinců skrze samotné jejich zločiny. Tímto mechanismem, skrze podstatu jejich zločinů. Ale nikdy jsme nemohli vidět spásu největších „přivykklých“ skrze podstatu jejich zvyků, neboť zvyk nemá podstatu.

Můžeme dělat mnoho věcí. Nemůžeme však namočit látku, která je vyrobená tak, aby byla nepromokavá. Můžeme použít tolik vody, kolik chceme, ale zde nehraje roli množství, zde jde o kontakt. Nejde o to ji použít. Záleží na tom, jestli se vsákne a nebo ne. Jde o to, jestli vstoupí a nebo nevstoupí do určitého kontaktu...

Odtud přichází tolik vad (neboť vady samy jsou způsobené a přicházejí), odtud přichází tolik nedostatků, které konstatujeme v účinku milosti a které přinášejíce vítězství (ve které jsme již nedoufali) v duších největších hříšníků, zůstávají často neúčinné u nejpočetnějších lidí. A to právě proto, že nejpočetnější lidé, nebo jednoduše početní lidé, nebo ti, které za početné pokládáme, nemají jediné vadné místo ve svém brnění. Nejsou zraněni. Jejich morální kůže zůstává nedotčená a bezúhonná a jejich pancíř je bez vady. Neznají otevřenost, kterou způsobuje strašné zranění, nezapomenutelná tíseň, nepřekonatelná lítost, na věky špatně spojená rána, smrtelná obava, neviditelná opakující se úzkost, tajná hořkost, trvale maskované zhroucení, navěky špatně uzavřená jizva. Neznají tuto bránu milosti, jejíž podstatou je hřích. Protože jim nic nechybí, nemůžeme jim ani nic přinést. Ani láska Boží neobvazuje toho, kdo není zraněn. Samaritán sebral muže, protože ležel na zemi. Veronika otřela tvář Ježíše šátkem, protože byla špinavá. Tedy ten, kdo nikdy neupadl, nebude sebrán a ten, kdo není špinavý, nebude otřen.

„Početní lidé“ nebudou mít účast na milosti.

Charles Peguy

Note conjointe sur Mr Descartes, Pleiades, pp. 1386, 1389-1390